

Theorier, da Stads og Tant lokker. Og Thoras uopdragne, sanselig-fantastiske Natur har heller ikke i Fysiologien fundet et tilstrækkelig Tyngdepunkt. Eller, maaske rettere, den megen Viden gjør hende saa nervøs urolig, at hun saa meget lettere flyver i Lyset.

Da det nu er gaaet saa ilde for begge disse Pigebørn, lader Bj. Bjørnson Skolen have den Ære at hævde den sædelige Fordring: én Mand og én Kvinde! idet den paa Thoras Arme lægger hendes og Fürsts Barn mellem Milla og ham, da de er ved som Brudefolk at knæle for Alteret. Som Mod-sætning til dette Ægteskab paa uethisk Grund se vi saa Rendalen og Nora give hinanden deres Tro, og her er alle Betingelser for et rent og ædelt Menneskeliv.

Byen og Havnen flager for den konventionelle Brudefærd. Skolen ligger endnu uden Flag, og da Pigebørnene vil hejse det, raaber Rendalen op til dem: »Ikke i Dag — for Milla's Skyld, men vi skal snart til at begynde!«

Og hermed slutter saa Bogen.

Der er anket, og maaske med stor Ret, over Bogens Forsyndelser mod det æsthetiske, men da dette ligger udenfor mit Omraade, maa jeg overlade andre at dømme derom. Kun et vil jeg løselig paapege: maaske hele Emnet ikke egner sig til en Roman, men burde være givet i en ganske besindig, dybtgaaende psykologisk-pædagogisk Afhandling.

Længe inden »Det flager« blev til, har jeg i Heegaards Pædagogik savnet et Afsnit om Overgangsalder og Sædelighed. Han skulde ikke have tiet, men taget det i sin Haand, og hans Haand var baade sikker og fin. Bj. Bjørnsons Bøg burde være gjort overflødig af en dygtig Psykolog og Pædagog, men nu er den ikke overflødig, da det viser sig, at den vækker »Tanker til Eftertanke«.

Romanformen er imidlertid i dybeste Forstand forkastelig, eftersom den er for let, for løs til Emnet.

Nicoline M. Nobel Sperling.